

Dag 197 – vrijdag 12 juli

Het is een korte nacht geweest en ik ben eigenlijk doodop maar we moeten naar Brussel vandaag. Ook Lagun komt maar wat waggelend uit zijn bench vind ik. In de trein piept hij niet en op weg van het perron naar het werk, geeft hij me een mooie wandeling zonder trekken – ik heb nog wat kippenhartjes over natuurlijk... Ik ben heel blij wanneer we meneer Denef, ons Raadslid, nog eens kruisen. Het is erg lang geleden dat hij Lagun heeft gezien wanneer hij zijn beste beentje voorzet en we krijgen een goedkeurende blik.

's Middags krijgen we een bezoek van collega Thomas die eigenlijk met verlof is maar eens komt dag zeggen met zijn zoontje. Die was natuurlijk heel erg benieuwd naar dat hondje op papa's werk! Wanneer ze binnen komen, ligt Lagun los in het grote bureau te soezen. Blij als hij altijd is met de aandacht natuurlijk, springt de viervoeter meteen op en loopt hij op Thomas en zijn kleine man af. Even vrees ik dat het wat te veel zou zijn voor Thomas' zoontje maar Lagun remt netjes op tijd en bulldozert de kleine man niet omver. Hij doet het integendeel heel erg gemanierd: snuffelen, likje geven op de hand, ... Ik vraag of hij graag een snoepje zou geven aan Lagun. Ja natuurlijk! Ik toon hem hoe het moet en de kleine man geeft een heerlijke stukje kippenhart aan een heel beleefde viervoeter.

Op het perron ga ik er even bij zitten. Tijd voor nog wat oefeningetjes met Lagun; de houdingen durf ik soms wat uit het oog te verliezen dus dringend tijd om die nog eens te herhalen. En waarachtig: wat eerder nog nooit zonder snoepje is gelukt, lukt nu wel gewoon op bevel: debout!

Ik merk ook dat hij steeds minder ineenkrimpt wanneer ik zijn jasje – enfin: slabbetje – aantrek. Leuk.

In de trein op weg naar huis krijg ik telefoon van mijn tante: ze heeft een hondje uit het asiel, eentje zoals Lagun! Huh? Een flatcoat in het asiel? Dat kan ik me nu eens niet inbeelden zie. Maar ja, ik ga 's avonds meteen even piepen en Rocky heeft inderdaad wel iets van flatcoat in zich. Maar duidelijk ook wel iets anders: hij heeft krulletjes in zijn hals en een massieve kop. Ik laat Lagun nog even in de auto zitten buiten tot ik Rocky wat beter kan inschatten. Hij is nog maar een paar uur bij mijn tante en is wat schuchter. Niet te verwonderen natuurlijk. Volgens zijn boekje is hij ook in orde met alles en tante heeft hem net behandeld tegen teken en wormen. Rocky's nieuwsgierigheid wordt al gauw aangewakkerd door mijn magische snoepjestasje. Hij komt snuffelen, en knuffelen, en bloeit echt zienderogen open. Ik denk dat het wel snor zit en ga Lagun erbij halen. Eerste ontmoeting weliswaar in de tuin en niet in een huis vol breekbare spulletjes. ;-)

Ik houd Lagun nog even aan de leiband want het ziet ernaar uit dat hij zijn volle jeugdige enthousiasme op de tweejarige Rocky wil loslaten. En Rocky blijft het eigenlijk maar van op een afstand bekijken. We wachten. Uiteindelijk komt hij toch eens kennismaken... en wat krijgt hij dan? De tong van Lagun natuurlijk! We gaan die grote broer meteen eens tonen hoe het moet zie!

Rocky wordt van top tot teen schoongelikt door onze kleine vriend. Hij weet niet goed wat hij ervan moet denken maar Lagun ziet het wel zitten dit nieuwe speelkameraadje en in no time heeft Lagun Rocky volledig los gekregen.

Het is warm en 's avonds beslissen we om naar het dorp te wandelen met de drie vriendjes om een terrasje te doen. Maar het wordt een laaaaaaaaange wandeling met trekpaard Lagun aan de leiband. Ik blijf stoïcijns kalm, tot Laguns groter wordende frustratie. Trek je? Dan keer ik om. Of dan

stop ik. Of dan gaan we cirkeltjes lopen. Of zigzaggen. Of ... ik moet echt alles bovenhalen. Het is een ware marteling en aan het einde van mijn rit word ik dan nog niet beloond met een lekker biertje ook want het terrasje gaat vlak voor onze neus dicht! Grrr.

Terug naar huis dan maar meteen. Pas wanneer we aan de laatste 100m beginnen, valt meneertje zijn frank (of moet ik zeggen 'is zijn eurobriefje naar beneden gedwarreld'): o ja, ik mag gewoon niet aan de lijn trekken! Ik moet er vertrouwen in hebben dat ik wel zo ook aan die boom twee meter verder mag gaan snuffelen...

Zuchtje.

Dag 198 – zaterdag 13 juli

Darko krijgt vandaag een knipbeurt bij Christel. Yana en Lagun blijven de hele dag bij Koen. Het is beestig warm en je merkt dat het inwerkt op de viervoeters. Darko laat zich gedwee uitborstelen en onder handen nemen door Christel en Lagun en Yana hebben blijkbaar de hele dag gesoesd. Koen heeft Lagun nog even kunnen verleiden met een apportspelletje maar daar is het ook bij gebleven.

's Avonds rijd ik met een Micra vol hond naar mijn ouders. Mijn zus en de meisjes zijn net terug van hun vakantie en ze hebben een reuzegroot opblaasbaar zwembad gekregen... Lagun ziet daar natuurlijk een reusachtige drinkbak in en gaat over de rand hangen. Pas op met die nageltjes vriendje! Ik moet de kleine man echt vastleggen want hij is niet weg te slaan van bij het zwembad. Zeker niet wanneer de meisjes hun duikkunsten beginnen te showen!

's Avonds laat wanneer ik terug thuis ben en het eindelijk wat koeler is, word ik getrakteerd op een hilarisch tafereeltje: Lagun houdt zijn kopje schuin bij het horen van een hondje op tv. Shaggy dog speelt. De arme stakkerd is helemaal in de war: hij hoort wel geblaf maar ziet een tweevoeter op het scherm. Hoezo?! 😊

Dag 199 – zondag 14 juli

Ik ben heel vroeg wakker vandaag. Nog voor de warmte dus ik profiteer ervan om toch maar eens te gaan joggen met Darko en Yana. Ik loop Lagun gewoon voorbij en laat hem in zijn bench zitten. Hij huilt een beetje wanneer ik zo koudbloedig de deur achter me dicht trek maar ik heb niet de indruk dat het lang zal hebben geduurd. Tegen dat de we terug zijn, ligt hij ons rustig vanuit zijn bench gade te slaan. Hij is niet gehaast vandaag.

Het is bloedheet maar 's middags mag Lagun toch mee naar Oudenaarde om te gaan supporteren voor de Iron Maids die deelnemen aan een kwart triatlon. We zullen er de hele namiddag op een terrasje doorbrengen. Lagun krijgt tot drie maal toe een grote bak water – en stampt die tot drie maal toe om uiteraard. ;-)

Wanneer er naast mij een Turkse familie komt zitten die het duidelijk niet heeft begrepen op onze "onreine" compagnon, neemt Christel Lagun even over aan de andere kant van de tafel. Hij zet zijn beste pootje ook voor bij haar (gelukkig) en tracht er telkens haar arm af te sleuren wanneer een andere hond in zijn vizier komt en bespringt zelfs plots een meisje aan de tafel naast ons die met haar rug naar ons zat. Hij laat een mooi spoor na van krassen! Gelukkig kan ze er wel nog om lachen...woepsie.

Het laatste bakje water dat hij omver gooit, is duidelijk met voorbedachten rade. Het water heeft nog niet goed en wel de grond geraakt of hij gaat er dankbaar in liggen rollen. Mmmm, lekker voor straks in de auto...

Tegen zevenen zijn we terug thuis bij Christel. Na al dat stilzitten vandaag heeft hij wel een speelkwartiertje verdiend op haar weide maar ik ken mijn ventje: dat stil liggen dat vindt ie uitputtend genoeg. Dat zie ik ook op kantoor en in de trein. Hij moet toch telkens even bekomen van al dat rusten. ;-)

Dag 200 – maandag 15 juli

Dag 200! Ik heb het gevoel dat we moeten vieren. ☺

Maar onze kleine vriend ziet er niet uit als een feestvarken. Hij heeft enorm veel prut in zijn oogjes deze ochtend.

Vandaag trekken we ook weer naar Brussel. Ik laat Lagun even snuffelen in de grasberm langs het perron in Landegem. Het gras staat lang en hij moet van iets geschrokken zijn want als hij terug tevoorschijn komt, staan zijn haren overeind en kijkt hij angstig rond hem. Ik krijg maar heel moeilijk zijn aandacht.

De trein landt op het perron maar de deuren van eerste klas gaan niet open. We moeten rond via tweede klas; geen gemakkelijke opgave met de computertas, een opgedraaid hondje, en zware tussendeuren die automatisch terug dichtvallen als je ze niet openhoudt. Maar het lukt, en Lagun heeft geen schrik in de smalle enge doorgangen waar veel lawaai is. Chapeau man! Er zijn veel mensen die zelfs niet door die doorgangen durven te gaan.

Vandaag zitten we met Catherine en Patrick in het bureau. Lagun is duidelijk wel onder de indruk van de warmte want hij geeft geen kik. 's Middags ben ik even een half uurtje weg zonder hem. Langer dan gepland en ik maak me wat ongerust. Wanneer ik terugkom, ligt er plasje kwijl aan de deur en een doodvermoeid hondje. Oei, wat is hier gebeurd?! Mijn collega's stellen me 'gerust': Rudi is blijkaar gepasseerd en heeft met het kleine grut gespeeld. En Lagun zou zichzelf getroost hebben na mijn vertrek door een snoepje te pakken uit mijn heuptasje dat op mijn bureau lag. Grrrr...

Dag 201 – dinsdag 16 juli

Lagun verlost de krulwilgen verder van hun "overtollige" takken. Althans volgens zijn definitie van "overtollig". De eerste meter vanaf de grond moet eraan geloven. Een van mijn vijf prille krulwilgjes wordt zelfs gehalveerd! Grrr. Nog een geluk dat dat nogal hardnekkige boompjes zijn. Af en toe moet ik toch wat vertalen en met deze temperaturen heb ik geen zin om de beestjes binnen op te sluiten dus het schuifraam naar de tuin blijft open. Lagun komt me de hele dag door "offers" brengen: krulwilgtakjes...

's Middags verlegt hij even zijn focus: hij gaat een half uur aan een stuk ononderbroken naar een vlieg liggen kijken die vlak voor zijn neus stil op de grond zit. Je moet respect hebben voor zijn doorzettingsvermogen!

's Avonds is er het verjaardagsfeestje van mijn zus. Ze geeft een bbq thuis bij mijn ouders. Omdat ik weet dat haar nieuwe vriend en diens dochter ook komen en hij een geweldige allergie heeft voor

honden en zijn dochter doodsbenauwd is, neem ik enkel Lagun mee. Wie kan nu schrik hebben van zo een snoetje hé?! ...

Mja, Rainers dochter dus... de hele avond zit ze verkrampd op haar stoel met haar voeten opgetrokken terwijl Lagun gebruik maakt van de situatie en zich languit onder de tafel voor haar stoel uitrekt...

Eventjes moet de kleine man de auto in omdat hij maar niet wil ophouden met blaffen. Toegegeven, hij heeft zich laten aansteken door Belle het bastaardje van mijn ouders en een van de grote Anatolische herders van de burens waar hij best wel van onder de indruk was, maar als ik het vijf keer vriendelijk vraag en minstens even veel keer iets kordater, dan moet je doen wat ik zeg lieverd. Zodra hij in de auto zit, gaat Lagun er al bij liggen. Mijn pa is niet zeker of Lagun wel snapt waarom hij in de auto moet maar wanneer ik hem er een kwartier later uitlaat, horen we hem niet meer. Tja, we zullen het nooit weten of ze het echt snappen of niet hé?

Dag 202 – woensdag 17 juli

Lagun heeft een nieuw ochtendritueel: zodra ik hem uit de bench laat, gaat hij rollen op de mat aan het schuifraam. En leuk dat ie het vindt! De Mechelaartjes stormen over hem heen de tuin in maar Lagun heeft zijn moment nodig met de mat... hij zou toch geen allergie of jeuk hebben ofzo? Maar ik zie geen ander vreemd gedrag en hij lijkt we in topconditie. Geen zorgen maken dus, gewoon lachen met zijn capriolen. ☺

Op het perron doet hij heel flink zijn oefeningen. De "heel" gaat formidabel nu! Ik ben supertrots.

Dag 203 – donderdag 18 juli

Deze voormiddag moet ik mijn werk even onderbreken om naar de dierenarts te gaan met Darko en Yana. Het is snikkend heet buiten. Sorry jongens: jullie moeten de stoffige Micra in.

Wanneer ik thuis kom, vertelt Koen me heel trots dat hij heeft gespeeld met Lagun en dat hij zijn apporte heel flink heeft gedaan. Ik vraag hem welk bevel hij daarop heeft geplakt: "ah, "apporte" natuurlijk" ... Mja, dat had in principe "fetch-apporte" moeten zijn... maar da's geen erg ongetwijfeld. 't Is niet van één spelletje dat ze hun bevelen kennen of vergeten nietwaar... was het maar zo gemakkelijk! ☺

Vandaag moeten de vriendjes opnieuw behandeld worden tegen teken. Ik doe het misschien wat te vroeg (om de drie à vier weken) maar met alle problemen die ik hier al heb gehad met teken, speel ik liever op veilig.

De woefkes kennen de routine al. Ze zien me de pipetjes nemen en zien iets lekkers tevoorschijn komen dat ze traditioneel krijgen na hun pipetje en ze gaan al mooi staan aanschuiven. Schitterend!

Een half uurtje later lopen ze alle drie rond te crossen met een hanenkam in de nek van de behandeling. Elk met een doldwaze blik in hun ogen. Het doet toch wat met een hond zo een behandeling.

Even later wordt Lagun ziek ook. Jeetje, ik heb nu toch niet overdreven? Of neemt hij wraak? Hij komt met zijn dolle blik plots naar binnen gerend tot bij mij, kijkt me aan en geeft dan een straal

transparante stinkende vloeistof over à la exorcist! Ik zit volledig onder het braaksel. Ik en mijn bureau samen. Bakkes! Snel even opkuisen en ik stap met kleren en al de douche in. Lagun lijkt alweer de oude. Althans dat dacht ik toch... meneer wacht natuurlijk gewoon zijn moment af dat ik en de vloer en het bureau proper gewassen zijn. En dan is het tijd voor ronde twee! Maar ventje toch!

Vanavond is het vergadering van Canisha bij Sabine thuis. Normaal zou ik Lagun wel meenemen maar met zijn overgeven en de hitte, bespaar ik de lieverd liever de autorit en denk ik dat het beter is dat hij niet met zijn kameraden de boel op stelten zet maar thuis beter wat rust.

Ik krijg er wel spijt van dat ik de kleine man niet mee heb wanneer ik de honden daar samen zie genieten van spel en water. Snif. Dat zal ik hem maar niet vertellen straks...

Dag 204 – vrijdag 19 juli

Vandaag komt Damien, een van onze juristen, ons opzoeken in ons bureau. Lagun doet even wat opdringerig maar Damien merkt een groot verschil tegenover vorige maand. Lagun lijkt hem pakken rustiger. Het doet me deugd dat te horen en zelf ook vast te stellen. Na een lichte berisping, ligt Lagun de hele tijd rustig aan mijn voeten.

's Middags mag hij mee naar de Inno. We gaan te voet en moeten door een rij tafeltjes met heerlijk geurend eten laveren. Lagun doet het goed, denk ik dan toch want ik houd hem achter me in de smalle doorgangen en ik zie hem niet. Tot... plots krijg ik een ruk aan mijn arm. Ik kijk om net op tijd om te zien hoe Lagun het broodje uit de handen van de man achter ons tracht te springen. NON! Potjandorie toch! De man kan er gelukkig wel om lachen en Lagun heeft niks mee maar toch hé, net alsof je krijgt mij geen superlekkere korrels elke ochtend?! ;-)

In de Inno gedraagt Lagun zich uitermate flink – maar roltrappen doet hij nog steeds niet en de lift zie ik niet zo zitten. Het gaat niet zo elegant om Lagun op te tillen in mijn jurkje en hakschoentjes maar ik doe het toch. Wat is een schram minder of meer op die blote benen op den duur? ;)

De eerste drie bewakers die we tegenkomen, lachen ons vriendelijk toe. Pas aan de uitgang kom ik wederom in de problemen en word ik tegengehouden. En jawel: ik herken die tronie van de ongelikte bewaker die me hier op dezelfde plaats enkele maanden geleden heeft willen buiten smijten. Hij herkent ons niet – natuurlijk niet, Lagun heeft immers een ware metamorfose ondergaan – en ik kijk al uit naar een volgende discussie. Ik denk dat ik het Woefkesdecreet wel uit het hoofd ken intussen. ☺ Maar hij heeft precies toch ook een beetje bijgeleerd. Zodra ik mijn pasje tevoorschijn tover, druipt hij af. Niet met volle goesting maar goed, hij maakt geen problemen meer.

Ik zet mijn tocht verder in de Inno en ga zelfs eens iets passen met Lagun in de paskamertjes. Het wordt wel spannend wanneer Lagun bijna het gordijn opzij trekt maar hij is gelukkig moe genoeg om toch rustig te wachten tot vrouwtje haar ding heeft gedaan... en met lege handen terug naar buiten te gaan. Toch één man die dat niet zo erg vindt. ☺

Terug in bureau stort Lagun figuurlijk ineen. Hij is echt uitgeput. De combinatie van zon, hitte en oefening is genoeg om ons flatje plat te krijgen. Staat genoteerd!